

Pietarsaari 11/2 96.

Rakas poikani Peter.

Olet nimittänyt minua rekkaeksi
Aitiisi - mikäki poe en sitte nimittäisi sinua
rekkaeksi pojakseni? Tiedinkin hyvin ette se
puhuttelu lämmitää sinua ja lämmittää itsenit,
vaihda mitä mikään persoanlinen (oite?)
oikeutta aidin ja pojien nimitykseen.

Josw itsettemmekieh kieittämistöön lauantaina
henkinen yhtälöryppä lähtenee mitä, aivan
kuin liheisenpäin kokinaiseen rukkeliissuh-
teesseen. —

Wain saapui vähemmän käsissi tuo ek-
sysissä ollut kirje. Kyllä olin silloin hyvin
rauhattomassa ja ondossa miehustilassa kuin

lähetin sen kirjeeni. Enikä van elämä-
säni kohasi sielusani hysymys: Onkohan
tote olemassa joku linea uskon suunta joka
on parempi lapsuuden uskova? —

Naihin pellaviin hysymyksiin olen saanut vasto-
usten: — Ei, ole olemassa loistavaa, kuin
se, valo, joka valisi, lämpötili lapsuuttasi,
nuoruuttasi ja koko vaivaloista elämääsi.

Toin neuvooa ääni kuiskaa sielusani:
Toteuta itsessäsi näin mitä uskot! — anna
tuon valon läydettilöti itseäsi valaista —
niin että valo, itsestasi, ympäristöösi hei-
jostaa . . .

Pankkaamme paitsi kaikki huoma juo synti,
jina aina meihin tietuun ja mitä hitaaksi
tekee, ja juoskaamme karsivaltisyydellä sunnä
kilvoitukessa, joka miedän ja eteenmme pantuun
ja ketsakaamme uskon alkajian ja päättelyän,
Jeesukseen. Hebr. 12: 1, 2.

Tiversi jaikka takaas on tolleentunut:

Jumala on suomestaan ^{Giedelle} tarkkanaa.

Sielumi vaimat tuntuvat virkistlynneillä, —
tunnen avan huiu vielä jaksaisiv clää.
Niiin, lärkeä on vielä alemassa oloni,
sen kyllä tunnen. — — —

Mitä maajaan tulee, niin ei myt
kytä olemaan kaikki hain alla piläisi. Hänen
ketsoaan näkyy jankulainen hirsäilme.
Nyt, jos harkaan - tarvitsee hänen äidin
neuvoa, äidin rakkautta. Onnellinen
olen äiti, hain saan alla lapseni uoksi-
ta, jollekin sinua kaikki surmasa purkaa.
Muntainkien voisi jokaas lahdutesta jo-
tukea. Ei hänellä myt tarvitsa sertaa
elämän verhaisiin liotteleishin. . .

Jumalan avulla koen Maaja jikkaa
kohtalon kovia iskuja testämään. —

Se an vaan tervellistî etti hîn
nâin varhaan aavioitaan elämän myy-
kyjä

Kova tarin on hakemus. Tuskimpa enää suurimmassa muidossa itsessään myös tulee koettelunmukseen alaisksi, kuin asiaossa, joka nyt näyttää Maijan rukkauhkaavat. En osaa muuta kuin kittleä sallimusta. Nyt on tilaisuus Maijan mieleen teräyttää se totuus, että suurinta mitä elämässä voi tehdä, on uhrata oma onni, jos sillä voi auttaa taisen onnellisuutta.

Peljo, paljo vielä loppi rukat saatte hakea, ennen kuin paratiisiin ehditte.

Alähän Siniä Petter, anna nyt levottomuuten ihseäsi vallottaa. — Siihän olet jo paljon, paljon hakeneesi jo tiidät varmaisti, että kaikki tapahtuu Hiearan tahdosta.

Peljo olisi puhumista, vaan en löydä koskaan senlaista aikaa ettei sain olla hiritoemäti.

Terviset kaikille jo kuitakset terviisistään. Muistat kai lopauosten kunnan Ehdit, nimittäin tätäva hirsijeesus